

Волфъ. Милостивый, Графе, азъ ви бы нѣщо казалъ.

Графъ-ть Свободно ми кажете.

Волфъ. Азъ мысляхъ, че ще бѣде добро, като ся увѣрихмы вече за невинность-тѣ на госпожа Гравица, да извѣстимъ нейны-тѣ родители и да ги замолимъ, да дойдѣтъ тука.

Графъ-ть. То трѣба, но кого да проводимъ въ Брабантъ, да отиде по скоро.

Волфъ. А кого ще намѣрите по добѣръ отъ мене. — Не гледайте, дѣто съмъ азъ старъ. — Тази радость като да мя е подмладила. — За любовь-тѣ на васъ и на ваша-та покойница отваж-двамъ на край свѣтъ.

Графъ-ть. Азъ ви вѣрвамъ любезнѣйшій Волфе, но какъ бы дозволилъ, вы като старъ чело-вѣкъ да вѣрвите бързо на такъвзи дългъ пѣтъ; зеръ не ви е было доста, дѣто сте ся трушили по войнѣ-тѣ почти седемъ години.

Волфъ. Не дѣйте мя ни наймалко жали милостивый Графе! та ваша та любовь и жалость окрилати ще мя; та само като помысляхъ, какъ ще бѣде драго на онѣзи благородны души, като чу-ѣтъ, че е тѣхна-та дѣщиря страдала невинно; ко-нто сѣ было до сега натоварени съсь стыдъ и срамъ, и крили сѣ си тѣгъ-тѣ и жалость-тѣ сами въ себе си.

Графъ-ть. Добрѣ, като желаете ви сами, — а вы ся натакмете, — земете нѣколко съпѣтницы и вѣрвете въ името Божіе, и сичко имъ изявете; но безъ тѣхъ, ако е нѣкакси възможно, недѣйте дохожда.